

LBRIS

We know
books

POVESTIRI
DE SUB
PAPUC...

BEER-UP COMEDY

de Vlad B Popa

*ediția a 2-a
revizuită*

editura datagroup

Timișoara, 2024

*Viața de bărbat neînsurat
e ca mâncarea fără sare.*

Pufuleț

Era cel mai mare motan pe care îl văzusem vreodată. Nu știu dacă doar eu aveam norocul ăsta sau era o chestie generală, dar fiecare păpușică de care mă lipeam avea ceva domestic prin casă, la care automat ținea mult mai mult decât la mine. Ba câteodată primeam și eu un exemplar, așa... cadou. Să fi atras eu doar iubitoarele de animale?

Măcar acum era vorba de o mătă, care-n afară de a fi cât un porc de șase luni hrănit bine, arăta normal. O îmbunătățire majoră față de liliacul prietenei de dinainte, pe care tot încerca să mi-l prezinte drept câine.

Creatura fusese chiar motivul despărțirii, încercarea mea de a demonstra odată și pentru totdeauna că e liliac aruncându-l pe geam, nefiind teribil de bine primită. Nici de ea, nici de vecinul în capul căruia ajunsese.

Deși eu am considerat că aterizarea pe șapca omului vorbește de la sine despre abilitățile de zbor ale lui Porgie, mult peste cele ale oricărui canin, n-am avut cu cine să mă-nțeleg și ea îi tot dădea înainte că bulldog francez, bulldog francez.

Pe motan îl chema Pufuleț și nu era în pericol să fie aruncat pe geam că asta presupunea să-l pot ridica de jos, ceea ce era pur și simplu absurd. Nu credeam că o să ajung vreodată să-mi placă una din lighioanele celei de lângă mine, dar Pufuleț era un motan cu totul și cu totul deosebit, de la fizic până la personalitatea încântătoare.

Jupânul era de un portocaliu elegant, dungat abia perceptibil cu rugini și era o adăugire foarte plăcută la designul interior al apartamentului, mai ales că apărea constant în două forme geometrice, când se întindea era rotund, iar în restul timpului cub.

Prima dată m-am așezat direct pe el, convins că e un fotoliu *signature* și chiar mă pregăteam să apreciez cu voce tare moliciunea deosebită a materialului când a început să urle că-i omor motanul. M-am ridicat din instinct, uitându-mă atent pe fotoliu după pisei și după ce am asigurat-o că probabil e tolănit pe altundeva m-am așezat liniștit la loc continuându-mi ideea despre materialul deosebit.

Nici când m-a tras îngrozită în picioare, explicându-mi că bucata de mobilier *signature* e de fapt motanul nu a reușit să mă convingă pe deplin. L-am împuns de câteva ori cu degetul și, a cincea oară cred, fotoliul a deschis niște ochi muștrători și-a tras un miorlăit scurt de mi-am scuipat în sân vreo jumate de oră.

Așa ne-am cunoscut, într-o zi ploioasă de mai, eu și Pufuleț și de-atunci între noi s-a născut o legătură ce avea să crească câte puțin în fiecare zi. El era un monument de calm și toleranță, eu dinamită cu fitil scurt, el moale, leneș și tacticos, eu tare, sprinten și agitat. Împreună eram perfecți, ying și yang ca pe medalioanele shaolin.

Am învățat să identific aproape fără efort unde-i era capul și să-l mângâi încet după urechi până începea să toarcă de se mișca lustra, iar el, când simțea că am avut o zi grea la birou, îmi făcea masaj thailandez pe spate până începeam să sforăi de tremura podeaua.

Când eram singuri acasă ascultam jazz, beam bere și ne uitam la sporturi de contact, favoritul lui era de departe

sumo-ul. Gustam aceleași filme, aceeași pizza cu de toate, sărățelele cu mac și sunt convins că dacă aș fi fost pisc sau zoofil mi-ar fi picat și mie cu tronc albastru de Rusia a vecinului de peste drum. La cât era aia de cu nasul pe sus probabil nici eu nu aș fi avut vreo șansă.

Când se supăra stăpâna pe unul dintre noi și începea să îl certe cu vocea ei de spart sticla, celălalt venea imediat să-l sprijine așa că scena continua cu amândoi înghesuți unul în altul pe canapea, cu capul în jos și ochii aproape închiși așteptând să treacă urgia.

Ba câteodată, când vocea atingea nivele astrale, Pufuleț mă înconjura pe după umeri îmbrăcându-mi urechile în pufoșenie antifonică, iar eu la rându-mi îi acopeream urechile cu palmele. Nici unul dintre noi nu înțelegea de ce asta o scotea și mai tare din sărite făcând-o să tremure de draci.

După câteva luni ajunsesem să-i înțeleg perfect miorlăitul și ne pierdeam ore-n șir în discuții despre filme, civilizații dispărute, rețeta perfectă de știucă umplută, politica economică a Uniunii și câte altele. Motanul lui Hoffmann era mic copil pe lângă Pufuleț, învățam în fiecare zi ceva de la el și el de la mine.

Timpul petrecut împreună era atât de plăcut încât ea ajunsesse o prezență inutilă, pe care amândoi o treceam cu vederea ca pe un rău necesar. Pentru ea, însă, să-și vadă bărbatul și motanul atât de fericiți trebuie să fi fost un chin de neimaginat, așa că a decis să-și ia un aliat pentru suflulețul ei și să mai echilibreze raportul de forțe.

Așa ne-am trezit într-o după amiază, exact când așteptam amândoi cu sufletul la gură finalul de la *Pulp Fiction*, stăpâna casei întrând triumfal pe ușă cu ceva în brațe. Mie nu-mi venea să cred ochilor.

„Uite dragilor, dacă voi mă ignorați în balul ăsta, mi-am luat și eu pe cineva care să-mi acorde atenția meritată. Și cum am văzut pe pielea mea ce loiale sunt pisicile mi-am luat un câine, el nu mă va trăda niciodată.”

Îl văd pe Pufuleț cu niște ochi mai mari ca niciodată că se întoarce total nedumerit spre mine și miorlăie:

– Ce câine vede asta, coane? ăsta-i liliac toată ziua!

Abces – umflătură miraculoasă care reușește să diminueze până la un nivel suportabil fluxul vocal al femeii;

Actor – mamifer din aceeași specie cu cântărețul, poate să fie urât cu spume și prost cu crăci, cu o personalitate la fel de atractivă ca vasul veceului, el va provoca tot timpul reacții umede oricărei prezențe feminine pe care o bagă sau nu în seamă. Cum poți să sugerezi că asta ar fi dovada faptului că femeile sunt...? Porcule!

Adevăr – absolut orice bucățică de cugetare ce părăsește buzele ei, indiferent cât e de străină realității. Cu cât te obișnuiești mai repede cu asta cu atât te va durea mai puțin capul sau inima, mă rog ce te doare pe tine, când ea îți zice, extrem de sigură, că plasma s-a ars de la sine nu pentru că ștergând praful a băgat alimentarea în ieșirea audio. Da, nu se potrivea deloc mufa, dar ce nu face un pic de perseverență feminină;

Adolescentă – stadiu incipient al femeii așa cum o știm noi. Deși prezintă similarități evidente cu stadiul final de evoluție, la adolescente încă se poate vedea existența unui suflet, iar veninul, deși potent, nu este încă indestructibil;

Altruism – calitate nobilă masculină care iese la suprafață ori de câte ori o prietenă are nevoie de vreo plimbare cu mașina, reparație casnică, instalare de windows, cu alte cuvinte orice fel de ajutor sau favor.

Este absolut imposibil de sesizat în situația inversă, că doar de aia ești bărbat să te descurci singur;

Amant – dovada că bărbații nu le ascultă, nu le satisfac nevoile, nu le fac să se simtă importante și alte o mie de motive pentru care tot timpul ea va avea un amant numai și numai din cauza lui. Porcule!

Amantă – dovada că bărbații sunt niște porci. Porcule!

Ambreiaj – pedala defectă din stânga jos;

Amendă – unul dintre cele mai tragice momente din viața unei femei. Iar dacă te întrebi de ce atâta tristețe când tu sari cu banul, află că nu are nicio legătură cu finanțele. O femeie care ia amendă nu e destul de atrăgătoare, tânără, voluptoasă, feminină ca să nu o ia, asta pentru că bărbații în uniformă sunt superficiali și porci, ca toți bărbații. Porcule!

Amnezie – afecțiune extrem de des întâlnită când e vorba de gafele ei și niciodată când e vorba de ale tale;

Amnistie – cuvânt ce lipsește cu desăvârșire din vocabularul feminin. Hitler ar fi avut mai multe șanse să fie amnistiat într-un tribunal evreiesc decât un bărbat în fața soției;

Animal – epitet folosit cu deosebită candoare când ea nu mai are starea de spirit necesară pentru a identifica exact specia din care faci parte... măgar, bou, porc. Trebuie să fi făcut ceva grav ca să o aduci în punctul ăsta: n-ai dus gunoiul, ai stat la o bere cu băieții, chestii de astea cu adevărat îngrozitoare;

Aniversare – zilele pentru care ele trăiesc, zilele care le umplu sufletul de fericire, zilele în care își înțeleg rostul pe pământ. Ori ești bărbatul perfect și ea va povesti asta cu deosebită satisfacție prietenelor, savurând cum își bagă ghearele în gât, ori ești măgarul care a uitat și căruia îi va scoate ochii, tot cu deosebită satisfacție cât o trăi. Oricum iese, ea e fericită.

O lună, două, trei, șase, un an, doi, trei, șase de când v-ați cunoscut, de la primul sărut, de la primul te iubesc, de la prima noapte de dragoste, de la nuntă, de când ai dus prima dată gunoiul și de la alte câteva evenimente extrem de memorabile, așa că șansele tale de a fi perfect sunt

mici spre nule, tot uiți una până la urmă, asta dacă nu ești vrăjitor;

Anotimp – pentru noi anul are patru anotimpuri, anul ăsta, anul trecut și anul viitor, tot patru, aceleași.

Pentru ele anotimpurile sunt mai complicate, ba mai mult, diferite de la an la an și asta pentru că dacă la noi anotimpul are legătură cu vremea de afară la ele anotimpurile au legătură cu țoalele din dulap.

„Uite ce s-a răcit, îmi trebuie cizmulițe de iarnă.”

„Păi alea scumpe de iarna trecută ce au?”

Moment în care îți vei lua o privire atât de înveninată încât niciodată, dar niciodată nu îți va mai trece prin cap că iarna trecută ar putea fi la fel cu cea prezentă. Și, de parcă doar privirea nu ar fi de-ajuns, urmează o doză cumplită de „nici atât nu merit?”

Arbitru – „poate nu mă pricep foarte bine la fotbal, dar ăsta e clar cel mai slab fotbalist în viață, abia atinge mingea și întotdeauna când pierde echipa lu’ bărbatu-miu e din vina lui. Și când știu cât câștigă fotbaliștii ăștia...”

Argint – până când ea trece de douăzeci de ani argintul e deosebit de dorit, purtat și arătat, după vârsta asta argintul nu e aur. Calicule!

Argument – ceva ce tu folosești abundant într-o discuție, fără absolut niciun folos și ea nu folosește absolut deloc, cu deplin succes;

Arheologie – știință deosebită cu care ea poate dezgropa în orice moment trecutul, oricât de îndepărtat ar fi el și oricât de puțină legătură ar avea cu ea, ca să-ți scoată prezentul pe ochi.

„Am văzut eu cum te-ai uitat după Ana, lasă că știu eu că-ți plac roșcatele, colega ta de bancă din liceu era roșcată, crezi că nu știu? O ai și prietenă pe facebook...”

„Uite-te la obrăznicătura de fiu-tu, leit tu, mi-a zis mă-ta ce bomboană erai. Și zici că e vina mea că-l cocoloșesc...”

Armonie – stare de fapt întâlnită mai rar în căsătorie decât o morsă cu pene;

Arsenic – una din metodele feminine preferate de divorț fără complicații;

Asociere – fenomen ce se petrece între nevastă și orice altă prezență feminină din apropiere când se discută despre defectele soțului;

Astrologie – spre deosebire de fizică, matematică sau alte așa zise științe, astrologia e veritabilă și, cu atât mai surprinzător, perfect înțeleasă de întregul gen feminin de la directoarea de bancă până la vânzătoarea de covrigi.

Astrologia explică în detaliu toate misterele cotidianului, de la de ce sor-sa nu poate ține ceva pentru ea nici dacă o picuri cu ceară și la două minute după ce a stors o informație confidențială o împarte cu toată haita de prietene, la cum soacră-ta e de fapt un suflet bun, nu e vina ei că Mercur e retrograd, până la de ce bărbații lei sunt cei mai porci.

Sau bărbații berbeci, sau raci, sau bărbații în ce zodie te-ai născut, tot timpul aia e zodia cu bărbații cei mai porci. Porcule!

Aur – cel mai căutat metal din istoria omenirii, datorită proprietății cu totul și cu totul speciale de a face din orice femeie o mielușică, temporar ce-i drept și pentru un timp direct proporțional cu numărul de carate al bijuteriei respective;

Avere – singurul lucru din lume care nu contează deloc pentru femei dacă îl ai, dacă nu, mai devreme sau mai târziu va conta. Mai devreme dacă ești urât, burtoș și chel, mai târziu dacă ești dat naibii de frumos;

Avocado – cea mai mare invenție în materie de diete sănătoase de la urzică încoace, cu gust de săpun de rufe opărit, pe care tu vei învăța să o apreciezi din plin ori de câte ori îți-o trănțește în farfurie. În caz contrar ești țăran crescut cu slănină și ceapă și cu buda în curte, țăranule!

Ni se-ntâmplă la toți

Aseară ai sărbătorit până târziu un contract și-ntâmplător prin preajmă au fost și ceva lichide bahice. Total întâmplător au fost destul de multe, să fie și pentru prieteni. Acum, că e dimineața, nu mai poți de sete, ți-e limba lipită de cerul gurii, bâgui ceva, dar iese sâsâit și abia te poți ridica din pat. Auzi un murmur dezaprobat, dar o să-i dai importanță mai târziu, deocamdată ai alte priorități.

Te târăști spre bucătărie cu un singur gând, să-ți potolești setea. Acolo ai gheață și pepsi și multe pahare, toate goale și parcă te așteaptă pe tine să vii, să le umpli, să le bei, să le umpli și să le bei din nou. O mie de pahare ai bea dintr-un suflu că te arde, te arde rău.

Intri și te trosnește un soare cretin exact în mijlocul farurilor, de-ți vine să te dai înapoi ca izbit de tren, strângi din ochi, din dinți și din alte părți, pe care nu le numesc da-s două și-s la spate și-apoi te-ncumeți mai departe spre frigider.

Ajungii și la ghețarie, deschizi larg ușa și mai să pici jos de frig. Păi deh, că ți-a trebuit să-ți chemi prietenii să reparați frigiderul... mă ciumpalete, de ce nu ți-ai luat și tu o haină pe tine? Ai venit în maieu ca-n Bahamas, nu știi că de la reparație încoace stă fix la minus cincizeci, că-n bucătărie cu ăla deschis e ca-n Siberia iarna?

Se-ntreabă vecinii de ce-s copacii înfloriți în tot cartierul numai la voi în față nu. Ce să le zici? Că de două, trei ori pe zi le-ngheață creanga că deschizi tu frigiderul?

Iei grăbit sticla de pepsi, scoți dopul și fără să mai ai răbdare să pui în pahar, tragi un gât sănătos. Bă, da trompi ești, o fi el pepsiul pepsi da' crezi că rezistă la minus cincizeci? Ai băut fix ciuciu, zero, nimic nema și-acum limba ți s-a lipit de sticlă și sticla de dinții de jos. Da, e pet, dar tot se lipește dacă e acoperită în cristale arctice.

Tragi odată cât poți de tare, dar degeaba, n-ai scăpat deși parcă un pic de limbă s-a desprins. S-a desprins de tine și a rămas pe cristale, nu te mai riști să tragi a doua oară. Acum volbești și sâsâit și lâlâit, ei foarte bine. Te uiți îmbufnat la sticlă, care e ca ghețarul japonez și treci la măsuri mai bărbătești.

Iei șnițelitorul, pui pepsiul pe masă și începi să-i dai bucăți, de fapt îi dai o bucată, una singură. Obișnuit să folosești șnițelitorul la ce a fost menit să facă pe lumea asta, adică la șnițele, nu ești obișnuit cu reacții atât de violente. La șnițele nu s-a întâmplat niciodată să-ți sară șnițelatorul înapoi cu viteza sunetului.

Ți se dezlipește limba când urlă ținându-te de nas și dansezi într-un picior prin casă. Na, acuma îți curge și sânge, așa-ți trebe' cine te-a pus să dai ca turbatul în pepsi, ce ți-a făcut pepsiul ăla ție?

Pentru câteva minute un roi minunat de steluțe verzi te-nsoțește prin bucătărie în timp ce-aștepti să se potolească durerea provocată de un dos de șnițelator fix în vârful bornăului. Ți-ai pus vată în nas, fără să ai răbdare să o tunzi cât de cât, așa că atârnă până deasupra buzelor și te face să arăți ca o combinație perversă între Moș Crăciun și o morsă. Acum volbești și sâsâit și lâlâit și nazal, poți să te duci fericit să te apuci de franceză.

Bucata respectivă, așa singură cum a fost ea, a reușit să bucătească pepsiul în interiorul sticlei, dar nu destul de tare